ډالۍ

د اروښاد اسحاق ننګیال

شعرونو ټولګه

کابل ۱۳۶۳ کال

Ketabton.com

د کورنیو چارو وزارت د سیاسي چارو لوي ریاست ښارندوي مجلې اداره

د انټیرنیټ په مخ اوړنکې سمسور حبیبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سریزې پر ځای

شعر او شاعري د ټولنیز و پیښنو دانعکس غوره او مهمه وسیله ده. داسې وسیله چې کولای شي د پیښنو او پدیدو ما هیت په ښکلو الفاظو او کلماتو بیان اود هغو واقعې تصویر په هنرې ډول روښانه کړي.

په داسې حال کې چې ټولنیزژوند اود ټولنې واقعیات د هنرې اثارو د تولید اصلې سر چینه ده خو هنر پخپله د خپل کیفیت له نظره چې د طبیعت، ټولنې او انسانې تفکر د ژورو ځیر نوله لارې پید کیږي د ټولنې په بدلون او اوښتون کې بې اغیزې نه دي. د شاعر فکر او احساس عوا طف او اندیښنې د پیښنو دانعکاس ښکلې هینداره ده. خو دغه هینداره د شاعر د ټولنیز دریځ سره ژور ارتباط پیدا کوي. کله کله د شاعر احساس او افکار د پدیدو طبیعې رنګ، ښګلا، ښایست او جمال د عیشونو او بدمستیو د ستاینې او بیان وسیله ګرځې. مګر کله بیا د ټولنې رنځ او درد، ستونزې او کړاو وونه او په لسګونو خوا شینې کوونکې پیښې د شاعر د عواطفو په هینداره کې انعکاس مومې.

زموږ ټولنه چې د ثور انقلاب په بریا لیتوب او د هغه په پر مختګ سره ورځ په ورځ درښایې لاره پرا نیزي، ښکاره ده چې زموږ د شعر او هنر، شاعر او هنرمند نړې د دغه ژوند بځښونکې انقلاب دارما نو نو او دانقلاب دلارې روښانه مثالونه دي. زموږ د ټولنې په اوسنیو شرایطو کې چې دبا دارې او ستاینې وخت او زمانه تیره ده او د رنځیدلې انسان دبریا لیتوبونو غږ او ددوې هځنده کاروان دار تجاع او امپر پالیزم د توطیو او د سایسو سره سره دنوي ژوند د لوړو پړا وونو په لور د رومې زموږ شاعران ددغه پر مختلونکې کاروان غوره تر جمانان اود هغوې احساسات او عوا طف دنوي ژوندو پلوشو منعکس کوونکې دي. دهیواد د مسلحو قواوو په تیره بیا د رندوې نه لیکو سره د داسې شاعرانو پیوستون او د دوي درزمې او حماسې آنارو منځته روړل زموږ داو سنیو قهرمانو سر تیرو، ساتنمنا نو افسرانو او نور ومنسو بینو د هڅولو له پاره مهمه ا نګیزه ده. ددوې رزمې او حماسې آثار کولاې شي تاودو مور چلونو ته لازیات شور او ځوږ و بخښې او هغه انقلابې مینې ته چې زموږ د زړه ورو او قهرمانو سر تیرو او افسرانو په وجود کې جریان لرې لا شور او قوت ورکړي.

د ((ډالۍ)) اثر هم د داسې آثارو له جملې څخه دي. موږ په داسې حال کې چې ددې شاعر اثر او احساس ستا یو دنورو ټولو هغو شاعرانو څخه چې د دوي قلمونه دانقلاب دارما نونو په دفاع کې قرار لرې، هیله من یو چې دانقلا بې رزم په ډګر کې زموږ د سر بازانو ساتنمنا نو او افسرانو غږ پورته او په خپلو آثارو کې د هغوې حماسې رهبرې کړي. مینه او درنښت

د څاندوې د نشراتو اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سباوون

مونږ له تيارو زړو نه راکاږو سباوون پسې ځو
وريځې په ستورو ولو لمره ستا لټون پسې ځو
د زړو ډيوې په لاس کې خيژو آسماني څوکو ته
د شپول له دام نه د بندي سپوږمۍ خلاصون پسې ځو
مونږ عاشقان يو په غوټيو مين زړو نه لرو
د اغزو څوکو باندې خيرې زړه ګلګون پسې ځو
ليلا ليلا ناري وهو پسې صحرا لټو
مونږ د مجنون ملګري ګوري چې مجنون پسې ځو
وينو: رابلې شې، مشال شې، څراغو نه مو شې
تکل مو کړی تورو شپو کې نوي يون پسې ځو
څو چې راټول يې نه کړو غونډ يې نه کړو يو يې نه کړو
مونږ د دې تيتو خورو خلکو پيوستون پسې ځو
ملګرو پاڅې چې سرو نو سره لوبې پيل کړو
راځې راځې چې يو پاڅون او اوښتون پسې ځو

کابل ۱۲ـ۳ـ۱۲۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګيال

د وينولار

ځليږي هره خوا کې مو د وينو مشالونه
دا سره توغونه ګوري د شهيدو بيرغونه

دې سرو لارو ته ګوري چې په وينو مو وينځلي
منزل د ژوندانه ته مو ټا کلي نښانونه

د زړه وينې به ځښوخو يو قدم به پرشانه ځو
د سر په زور به لارې جوړ وو په سم او غرونه

سرونو سره لوبو داورونو سين کې لا مبو
د وينو په لار ځو چې څو پوره کړو ارمانونه

ليلا مو د مقصود لکه سپوږمۍ په هوا ځلي
وصال ته يې په بند بند ماتوو تور زنځيرونه

کاروان د انقلاب مو آسماني څوکو ته رسي
په هر قدم کې ږدو ورته دا خپل زلمي سرونه

داسيل دغضبو به د دښمن په خونه سم کړو
په اور يې سوځوي دغه سرکښه تندرونه

ملګرو زه مو جارشم هر قدم په نره اخلې
زمرو په شانته نيسي نوي نوي موچلونه

کابل ۸ـ ۶ ـ ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مینه

زما مینه زما عشق زما وطن دې
دا مې ځان دې دا مې روح دې دا مې تن دې
څو ژوندې یمه وطن به وایم
دا مې بڼ دا مې جنت دا مې ختن دې
پروا نشته که په سر و ینو لاهو شم
هر مین د وینو سیند کې لامبوزن دې
که مې سترګې د غلیمو ړندې نه کړې
راته توکړې چې بې ننګه او ډارن دې
زه د هغه پلار نیکه رښتیني زوی یم
چې په ګور کې مردانه پروت سور کفن دې

لغمان ۸ـ۲ـ۱۳۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

موږ څارندويان

داوطن بــه جــوړ کــړو لکه نـاوې د جهان
موږ څارندو يان
موږ څارندو يان
ړنګه به دنيا کړو دغمو نـــو درنـــځونـــو
وراني به کړو څلې دنادو د وذلتـــونـــو
لنډه به کړو لاره ددې منډو مـــزلـــونـــو
رسو به منزل ته دخپل هيلو ، اميـــدونـــو
کوږه ملا تړلـــې دي هـــدف ته يو روان
موږ څارندو يان
موږ څارندو يان
موږ جنګي لښکرو دزيارايستونکو داســرو
موږه لار ښوونکې د سر کشـوتــو پـــانو
موږه مخکښان د انــقلاب د قـــافــلو
موږه خادمان د خپـــلو لـــويـــو پرګنو
موږه ددې وطن د هسکو غرونو شنه زمريان
موږ څارندو يان
موږ څارندو يان
هوډ مو وسپنيې دي، تندر يـزمـو ګـوزارونه
هيلې مـــو سپيڅلې، مقدسه مـــوجنــګونه
نه پريږدو تر مرګه مـــوچلو نـــه سنګـرو نـه
ايښې مو لاسو کې قرباني ته خپـــل ســرونه
جنګ سره موجنګ دې امن او سوله مو ارمان
موږ څارندو يان
موږ څارندو يان

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

/ ۱جدی / ۱۳۶۱

دپاڅون بهیر

دټوپان دراتلو زور دي
ګړندي سیلۍ چلیږي
تورې وریځې لوېې لوېې
پټې پټې ویلي کیږي
* * *
په هر ګوټ کې لګېدلې
دپاڅون غړانده اور دې
خس خاشاک پکې سوزیږي
دادنوې ژوندون شور دې
* * *
د دې توري شپې سینه کې
دارمان ستورې پیدادي
ژربه وځلې په بیړه
دانو خیال نه دې رښتیا دې
* * *
د وطن غوږ کې چغار کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

د تغیر بدلون سندرې

دهیوا د انسان ته ښیې

د قیام په څون خبرې

* * *

سو ر جکړې را اوتلې

په مستې مستې چلیږې

لیرې لیرې به کړې دوړې

دا یې عزم دا پیمان دې

* * *

که څه شته مخکې سکرو ټې

پکې ښورې سره اورونه

په میړانه ورته دانګو

خیر که وخورو خپل سرونه

* * *

موږ به داورانې ویجاړې

وچې دښتې وچې شاړې

په خپل سرو وینو اوبه کړو

که مو غوځې شي پرې غاړې

* * *

د (شهید) دوینو سند کې

د خو نحورو کور ورانیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدغه سپېڅلې وینې
بې کساته نه پاتېږي

*   *   *

ستر سیلاب مو په شنا دې
رابهېږي مست سیندونه
تندر تندر غږ مبهار کا
لړزوي ځمکې هسکونه

*   *   *

دننګونو په لار نیسو
نوي نوي سنګرونه
دپاڅون بهیر روان دې
غواړي نوې مور چلونه

بغلان

۱۳۵۷ / ۲ / ۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

د انقلاب چیغه

تل به تور تم نه وي

ژر به رڼا شي

که شپه اوږده شي اوږده

بیا به سبا راشي

د تو پانو کاروان به

په ځغاسته بیا راشي

بیا په مستو څپو

دژوند څپا راشي

جبر وستم به نه وي

ښه به دنیا راشي

د انقلاب چیغه به

رښتیا رښتیا راشي

بغلان
۲ / ۱۲ / ۱۳۵۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هیلو بڼ

زړګي شو راته ویلی په ګریوان ورژیده
ککونه مې په مخ لکه باران ورژیده

جرس چې په غوغا د بیلتون او د هجران
د هیلو بڼ بې باده بې خزان ورژیده

ګوګل نه مروری شوی د سرو وینو غوټۍ
بلبل یې فریادی شو ګلستان ورژیده

شهیدی مې شوی خدا یه !د زلمی عمر اسری
د ژوند ستوری مې ورو ورو له آسمان ورژیده

ژړا مې که په ښکلو باندی نه کوی اثر
خو زما مړاو وسلګیو ته جهان ورژیده

اوس راشی لږ خو وپوښتی له حاله د ننګیال
چې ښنګه یې په هیلو ګورستان ورژیده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ
ارونباد اسحاق ننګیال

زما هوډ

که مې سر په بیخ کې غوڅ شي له تنې نه
که مې زړه په منګولو وځي له سینې نه
که مې دواړه سترګې سر نه رابهر شي
په ګولو که مې سوري سوري ټټر شي
که مې ژبه په چاړو له حلقه پرې شي
که مې سرې وینې رګونه را خوري شي
د وطن په ننګ دا ټول په ځان منمه
زه افغان یمه خپل هوډ پوره کومه

*   *   *

پت میړانه راته پاتې له پلر ودة
ننګ، همت راته میراث د پلار نیکو ده
زه د تورو د شرنګا په ډګر لوی یم
زه د سترهسکو غرو د څوکو زوی یم
ما ته مور د غیرت درس راکړ شیدو کې
روزل شوی یم په غیږ د تو پانو کې
زه توپان یم سیلاوونه ویښومه
زه افغان یمه خپل هوډ پوره کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دا وطن زما او زما د بچو کور دی

دا وطن مې د انا او بابا ګور دی

دا مې مینه دا مې وینه دا مې تن دی

دا وطن د هر افغان زړه او بدن دی

دا ټاټوبی د باد تورو جنګیالو دی

دا زانګو د غیرت منو پرګنو دی

زه به دا وطن په سرو وینو ساتمه

زه افغان یمه خپل هوډ پوره کومه

* * *

دا وطن مې د ګور بتو زمرو ځاله

دا وطن په ټول جهان ورکوم چاله

د سیلاب خوړونو خاوره ده سپیڅلې

کارنامې یې په جهان برېښنې ویاړلې

د غیرت غړېې جګ شوي تر معراجه

هر غلیم یې دی په خاوره کې تاراجه

زه یې پت ځینې خپل سر قربانومه

زه افغان یمه خپل هوډ پوره کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګيال

سپينکې مخ

نه پوهيږم دا دې مخ دی که آفتاب
چې مين زړونه چوي لکه حباب
سپين رخسار دې هسې نورشيندې په ګلو
چې لاله ورځيني اخلې آب و تاب
د له ښکلي سبينکې مخ ځيني کړې شرم
چې په شپه کې ځان ظاهر کاندې مهتاب
چې نظر دې د ګلبڼ په ګلو پريوځې يوځې
مخ په پاڼو پټول کا ګل ګلاب
ستا د سرو لبو نشه چې ماليدلې
اوس په ما کله تاثير کړې خم شراب
زاهدان د زمانې به زهد هير کړې
که ښکاره نازک صورت کړې له حجاب
مړاوې مړاوې راته مه ګوره ويريږم
چې مې نه کړې د ښو په سيخ کباب
زه دې خاورې د قدم په سترګو موښم
ته مې وژنې په چاړو لکه قصاب
زه دې جار شم درنه وګرځم زر وارې
لرې مې ساته نور د هجر له عذاب

کابل

۱۳۶۲ / ۱ / ۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلمي حسن

دا مې زړه دې که په اور سوي کباب
نه پوهیږم یا سپر غې دي یا حباب

چې لمبې مې د ګوګل له څوکو خیږي
داغذاب د محبت دي که ثواب

په مستې مستې یې عقل نه بهر کړم
ټنګوي زما د سوي زړه رباب

له خماره مې په وینو نه مړیږي
په مزه مزه یې څښې لکه شراب

په ملالو خمارو سترګو مې وژني
سر تر پایه یم له ویرې ضطراب

د زلمي حسن له ما صدقه غواړي
قتلوي مې په بڼو لکه قصاب

نور به نوم د محبت په خوله وانه خلم
که (ننګیال) ووت له دې غمه کامیاب

(c) ketabton.com: The Digital Library

دجنو لاره

((هرګز به توبه نه کړم)) لــه شــرابــو شرابــې يم
ســـاقــې جــامــو نه راکه چې خراب او خمــارې يم

زاهـــد دي تسبيحات که د جنـــت پــه تــمه تـــمه
له مـــا ســـره يـــې ځـــه دې زه په خپله دوزخې يم

پروا د کبــاب مـــکړه د تـــاکـــونـــو زوښې راکه
دزړه غـــوښـــې بـــه خورمه هم کباب هم کبابې يم

داعقـــل رانـــه واخــــله خـــدای له پاره مې فروشه
د مينــــې سمنــــدر کـــې ياغې شوي توپانې يم

کعبــــه مـــــــې ميکده ده زما له نورو سره څه دی
دا ځـــکه لــــه ازل نــــه دې کعبه کې زندانې يم

(ننګيال) درنـــه ځمـــه د جنون پـــه لـــويه لاره
لـــه تـــولـــو سترګـــو ليرې يو اغزې بيابانې يم

کابل

۱۳۶۲ / ۷ / ۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بزګر خونه

په نړيدو شول زاړه قصرونه
په رپيدو شول سره بيرغونه
ددنګو دنګو بنګولو په څوکو
په لګيدو شول غلي او رونه
ځواني ځپې شوي په منډو منډو
په ويښيدو شول ويده بادونه
هتکړې ماتې، زولنې ماتې
ليرې شول زموږ له خولې مهرونه
ابا سين مست شو هندوکش ناڅې
په غوريدو شول پټ تندرونه
هيلې تازه شوي بيا راتو کيږي
سينو کې شور کا ځپلې زړونه
نورې شوي ورانې دوينو لارې
سپينه رڼا شوه د بزګر خونه
لنډ کړل له بيخه غضب د خلکو
ناولې چارې خونې لاسونه
بيا راژوندې شوي د غيرت چيغې
داد عمرو نو چوپ فريادونه
ملګېو وايې په چيغو چيغو
تل دې ژوندي وي انقلابونه

پلخمرې
۱۳۵۷/۲/۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

خوشپه سبا شوه

دآسمان ستورو تورو شپو کې ستړ ګکونه وهل

سپینې رڼا ته یې مطربو ربابونه وهل

بلبل دپاو او ښاخونو سره

بورا نازکو سرو مخونو سره

نسیم دګلو له عطرونو سره

زما په زړه یې ویده اور دعاشقې ویښاوه

لمبې خورې شوې

ساقي په لاس کې راته جام دمیو ناب ښوراوه

آشنا په خولې کې راته سرو

شونډو شراب زبیښاوه

زه دنشو خوږو خیالونو سره

دخوږې مینې مکیزونو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

دیار په غیږ کې دخوبونو سره

دادمستیو په ټالو کې زنګیدم زنګیدم

دوصال شپه وه

داله مستیه زما غیږ کې ښوریده ښوریده

زه له خوښیه ددې غیږ کې تخنیدم تخنیدم

زه یې له تنکو تنکو لبانو سره

زه یې دزلفو له مارانو سره

زه یې خمارو سرو چشمانو سره

په پټه پټه غلې شانته لوبیدم ، لوبیدم

خو شپه سبا شوه !!

کابل

۱۳۶۰ / ۷ / ۱۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروا نشته

که هر څــــه په درد او غم کې تار په تار یم
هسې نه چې ستــا له مینـــې تو به ګار یم

په باران دکاڼي کرښــــه نــــه ورانیــــږي
زه دکاڼـــي کرښـــه هســـې استوار یم

اوره اوره دیـــار غـــمه پـــه مـــــا اوره
وراتـــلو تـــه دې شپـــې ورځې انتظار یم

کوکې کوکې ډار او تـرس له سوزه نه کړم
سوځه سوځه ما پـه اور سـوځه تیـــار یـــم

د تیرو سترګو خنجر که مې پــــه زړه کـــړې
څو ژوندی یــم ستـــا دلطف به منت بار یم

پـــروا نشـــته کـــه وفـــا نه کړې جفا کړه
خـــو همـــدومــــره راته وایه زه دې یار یم

بغلان

۱۳۵۶ / ۹ / ۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطنه پاڅه

وطنــه پاڅــه ، ژرشــه ويښيـــږه
ارمـــان ته رسـي ، سره اميـــدونه
بيـــا دې ګلشن تــه، نسيـــم راوړي
سره غــوړيدلي ، تنـــکي ګلـــونه

***

ولس ويښ شوې ، خلک ويښ شــوي
ســـره يـــو شــوي ، خواره کامونـه
لښکر لښکر شـــوې ،دزمـرو ډلې
دتورو بريښ دى ،دننګ ســـازونه

***

وطنـــه ګـــوره ، خپـــلو بچـو ته
دې ننګيالو ، پيغـلو زلمـــو تـــه
ګـــوره چـــې لامبي ، دځان په وينو
ګـــوره چـــې دانګـــي ، داور خپو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

وطنــــه ګـــوره ، ستــــرګې رنـې کړه
زلــــزاې ښوري ، سکـــوت ماتـــيږي
هتــــکړې څـــه شوې، زولنې څه شوې
اوس دحاکمو ، پښـــو کې شـــرنګيږي

***

ځمــــکه تاوده و لمــــر نـــوراني شو
تنـــدري قــــهر ، مـــو تو پاني شو
غضــــب مـــو وسول، دعيش قصرونه
تـــور زنـــــدانو نه ، تور ګودالـــو نه

***

وطنـــه ګوره ، څــــه شور او زوږ دی
چـــــې رانــــږي ږي ، دستـــم بارې
ظلـــم بربــــاد شو ، ظالـــم برباد شو
له زړو يې څا څــــــي ، دوينـــو دارې

***

وطـــنه ګـــوره ، ستــــا پـه لمن کې
غوټۍ غوړيږي، څانـــګې نڅـــيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستـــــا پــــه دروکې، ستا په رغوکې
دنیکـــــمرغـــــیو ، ډیــــوې بلـــیږي

***

زه ترې لوګې شم ، ترې سپیلنې شـــم
ستا له اتلـــو ، باتــــور بچـــیانـــو
زه ترې قربان شم ، زه ترې قربان شـــم
ستا له شهیدو ستــــا له غـــــازیانـو

***

پریږده چې ټینګ شي، زموږ په وینـو
ستا مورچلونه ، ستا سنــــګرونــــه
پـــــریـــــږده چې ځلي، ستا په هواکـــې
دننـــګ تــــوغــــونه ، سره بیرغونه

کابل

۱۷ / ۴ / ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمیني غوټۍ

چې مې دې شونډو کې دناز خوږه خندا ولیده

مامې ژوندون سره قسم دی چې سودا ولیده

خوږې موسکا سره چې تا ویش دغمو کولو

اوس مې په زړه کې دخپل غم برخه رښتیا ولیده

تا چې شراب دسرکو شونډو بې بها راکول

نن مې په شونډو علامه دزهرو بیا ولیده

دزړه په وینو مې دمینې غوټۍ وغوړیده

نن مې هاغه غوټۍ په باغ کې دبل چا ولیده

هغه مهرو چې تر قیامته مې دځان ګڼله

اوس مې دبل سره ترخنګه په نڅا ولیده

لغمان

۵ / ۱۱ ۱۳۵۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې سرود

دوطن دهسکو غرونو
په دا جګو جګو څوکو
دپامیر هندوکش سرکې
دآمو هلمند په تل کې
بیا دلمر وړانګې ځلیږي
توري وریځې ویلې کیږي

***

دهلمند سیند په شنا دی
ستر موجونه یې نڅیږي
ځي کوکچه په غورځو پرځو
له مستیه غړمبهار کا
ابا سین کې شور اوزوږ دی
له خوښې ځنې ګډیږي

***

دیوه نوي سرود سازدی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

چې غړېږي په فضا کې

ګوټ په ګوټ سيمه په سيمه

دآسمان جرقو بريښنا کې

ورکې زيرې ولسو ته

د سبا څرېکې شوې شپو ته

و دې خوارو پرګنو ته

***

مړاوي زړونه راغوړېږي

په سينو دزړو ځوانو

دلو ګرو ، کسب ګرو

په ګوګل دکارګرانو

دې خورو ورو کامونو

خوار ځپلو اولسونو

ځان له خاورو رابهر کړو

کونډو رنډو يتيمانو

***

ستر جکړ را الو تلې

په مستې مستې چليږي

ددې خاورې په فضا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

په دې زړه د ايشيا کې

مړاوې هيلې را ټو کيږي

ولولې مو راويښيږي

تلوسې مو هوسيږي

بيا يوه نوې ساه خپره شوه

تش کالبوت د اريانا کې

***

د تاريخ وياړ جنې پاڼې

غورځنګونه ، پرتمونه

پت ميړانه د سوبمنو

توره ډال د غيرتمنو

کارنامې د شهيدانو

د غازيانو نيکه ګانو

بيا له سر ځينې تانديږي

تير يادونه ژوندي کيږي

کابل

۱۳۵۹ / ۶ / ۲۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهيد شاعر (۱)

دا ستبــــدادپــه ســــرو اورو کــې کړېدلې شاعر

د پرګنو او دولس غمـــو خوړلــــې شـــاعـــر

دادزيـــار کښــو بې وزلانو ، کونډو رنډو ميـــن

دا رنځيـــدلې، زوريـــدلې، درديـــدلې شاعـــر

***

ده په ټول ژوند کې رټل شوي انسانان ستـايــلي

ده دولس ښادي خوښيو کې مدام خنـــدلــــې

داو دخلکو چــو پړي او پــاړکيـــوال ستـايوال

ده په ژړا ماتـم دخـلکو هـــر زمـــان ژړلــــي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادرزمـــونـــو پیـــکارونو سرو اورونو اتل

داد وطـــن او انقـــلاب پـه مینه مست قهرمان

دادمـــرام او ارمـــانـــونـــو داوږدې لارې مل

داددې خلکو درنځـــونو او دردو تر جـــمـــان

***

داد ملګرو شهـــیدانو پـــه لار تلـــلې شـــهیـــد

دا په خپل سرو وینولت پـت او لمبیدلې شهیـد

دادهمرزمو همسنګرو قربـان شـوې «سنـــګر»

دادوطن خلکو «محبوب» ستر او ویاړلې شهید

کابل ۱۳۶۰

(۱) محبوب سنګر ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشونډو صراحي

اشنایه نـن دې مـاته څـه راوړي دي که نـه؟

دمیـو په بازار دې څـه ساتـلي دي کـه نـه

له ډیـرو بې صبـریو مې دسترګو کسي سوځـي

تـه ګـوره چـې له هجره مې ژړلي دي کـه نه

دزړه خـونـه مـې وسپـړه داغونه پکې شماره

تنها کې پکـې ګـوره چـې چاودلي دي که نه

پرې مـې ږده دشـونډو صراحي تر سرکو څوکو

چې مـې ورنه په غـلا کې چا رودلي دي که نه

دسترګو په کاسو کې دې عجیبـه ترشي وینم

رقیب خـو دې غـوړو کې څه ویلي دي که نه ؟

بغلان ۹ / ۶ / ۱۳۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

دبو سو خيراتونه

يار راسره مل شو دنيشو پــه جنتــــونو كــــې
داځه جادو پروت دى دســـاقي ډكو جامونو كې
رايې كړلې شونـــډې نذرانه كـــې دزلمي حسن
شونډې مې مړې شوې دبو ســو په خيــراتونو كې
تړمې تړمې اوښكې مې له ستر ګو مرغلرې شوې
زيرې دوفا كوې آشنـا په ستر ګــكونــو كــــې
نا ځم له مستيـــه دهـــوا ياغـــي مـــرغه شومه
ګرځم يې دزلفو دباغچو په ســرو ګلــونـو كې
مخ ته يې پتـــنګ شـــومــــه دلبو يې بورا يمه
كاشكې چـــې لمبـه شمه ددواړو په اورونو كې
ډوب شـــوم لـــه مستيه دځواني په هوسونو كې
اوړم ګنـاهــونو كې را اوړم ګنـا هونـــو كـــې

بادغيس ١٣ / ٩ / ١٣٥٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمينې غم

چې مې زړه کې راپيدا دمينې غم شو
سپيلنې شو لو غړن قــلم قــلم شـــو

محبت يې زه په هسې رنځ اختــه کـــړم
چې علاج ته مې طبيب له عقله کم شـو

مينه اور دی په دې اور يم ستي شــوې
هر سپرغۍ يې کله تيغ او کله بم شـــو

دمردکو په ډيليو کې ژونـــدون کـــړم
چې مين مې زړه په سترګو دصنم شـو

په نظر کې له ورايــه جـــادو نغـــښتې
سحـــر طلسم يـــې په ما رقم رقم شو

ســـاده دل وم لـــه انجـــامه خبر نه وم
اوس ارباب راته دظلـــم او ستـــم شو

ما يـــې مينـــه رښتيـــانې رښتيا ګڼله
دريغه ، دريغه چې ګوهر راته شبنم شو

لغمان ۳۰ / ۱۲ / ۱۳۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږده مزلونه

سوځمه داور پـه لمبو سوځمه

هـرې خـواته ګورم انـګارونه دي

زړه کـې مـې دغم او انديښنو څپې

پښو کې مې چار پيره زنځيرونـه دي

نه پو هيـږم دا لاره بـه څـومـره وي

څومره چې پرې ځم اوږده مـزلونه دي

نه خيږي فرياد مې له خولې نـه خيژي

ايښي يې پـه خولې راته مهرونـه دي

نه نه... دا هـراس مې ويروی نه شـي

مخ ته مې نـژدې انقـلابـونـه دي

کابل ۲۱ /حوت / ۱۳۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلې راشه

بېــله تـــا مـــې دزړه صبرو قــرار نه شي
ګلـــې راشـــه چـــې مې اوږد انتظار نه شي

زه بـــه لاره پـــه بـڼــو درتـــه جـارو کــړم
چې نازک خـاطر دې چیـــرې آزار نـــه شـــي

ماد هجـر پـــه اور مـــه سیځـــه ظالـــمې
دا تنکې حسن دې ګوره خــونکار نـــه شـــي

زړه مـــې ستـــا د میـــنې ډکـــه خـــزانه ده
ستا په شوخو کتو پام چـې انــکار نه شـــي

رنــګه بنګه مې په غیـــر کـــې راخـــوره شـو
نــور مـــې ویـــره لـــه رقیب او اغیار نه شي

بـاده پـــام کـــوه چـــې ورو ورو ، را چلیـــږه
تـــورې زلــفې یـــې په مخ شب وتار نه شي

کوم قد غن به یې (ننګیال) له مینې تم کړي
څو منصور غوندې په دار او سنګسار نه شي

کابل ۱۵ / ۱ ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاهيرومه

بيا مې په زړه کې غمونه ګډ شول

بيامې له سترګو اوښکې څڅيږي

بيامې دعقل ستنه کږه شوه

جنون له ورايه راته مستيږي

بيمې مغزو کې ليونې شور دی

هيلې مې مړاوې مړاوې رژيږي

ای زما مينې ، ليونۍ مينې

نوردرنه ځمه

تاهيرومه

***

ماوی چې ته به مې دزړه کور شې

ماوی چې ژوند ته به مې رڼاشې

ماوی چې سترګې به مې رڼا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

زخمي زړګي ته به مې دوا شي

ماوی چې مړ به راځنې اور کړي

خواته به راشي تل به زما شي

ای زما مینې ، لیونۍ مینې

نور درنه ځمه

تاهیرومه

***

دعشق په لار کې دې آیته کړم

تا په سینه کې داغونه راکړل

تا په څو نرمو ، خوږو خبرو

دمیو جام کې زهرونه راکړل

تاراته چل کې له سورکو شونډو

ماته په خوله کې اورونه راکړل

ای زما مینې، لیونۍ مینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور درنه ځمه

تاهيرومه

***

مينې ما پرېږده چې درنه ځمه

خير که سوځېږم خير که ويلېږم

يوداغ دې شته دی زما په زړه کې

زه به تر مرګه پې مشغولېږم

پرېږده چې خيال کې له تانه لرې

ستا له يادونو سره لوبېږم

ای زما مينې ، ليونۍ مينې

نور درنه ځمه

تاهيرومه

بدخشان ۲۵ / ۹ / ۱۳۶۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

خماري تنده

ســـاقـــي پیمانه واخـــله نو خمـونه تشوم
رګ رګ کـــې مې دمیـــو دریابـــونه بهوم
له ســـوزه دخمـــار او د ســـاړه عقـل دلاسه
دزړه پـــه نغـــري بانـــدې اورونـــه بـلوم
پـــروا دزاهـــد مـــه کړه ساقي ژرشه راکوه یې
دوزخ راتـــــه راښیـــه جنـــتونـــه نـــړوم
احتیاط چې کوم یو مټ له دې قطاره خیانت نه شي
که یو څاڅکې ترې کـــم شي قیامتونه ویښـــوم
زمـــا خمـــاري تنـــده دڅـــو ورځـــو تنده نه ده
ددی تنـــدې لـــه زوره ډیـــر دردونـــه تیروم
یوداغ نه دی په زړه کې چې یې څو پیالـــې دوا شي
خمـــونـــه تشـــوم پـــرې پـــرهارونه رغـوم
کابل ۹ / ۱۱ / ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګونده

یه زما زما سپیڅلیه ګونده
زما ننګ زما ناموســـه
ته مې پت ته مې عــزت یې
ته شرف تــه مـــې ایمـــان

تا دځـــان پـــه وینو ساتم
سرښندل زمـــا نـــاره ده
کا شکې ومرم ستا له پاره
څو پوره مې شي ارمـــــان

دامې عزم دامې هوډ دی
دامې دنده دامې پریکړه
دژغورن پـــه لار دې ځمه
دامې لـــوړه دا پیمـــان

ستا په عشـــق او مینه پایم
تابه وایم تـــا به ســـتا یم
ستا په پت کې زما پت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګيال

ستا په شان کې زمــا شان

زړه مــې خوځي ستا لپاره
سر بــه ښـــــندم ستا لپاره
شهيدان بــه دې ګـــتمـــه
که مې ځـاى شي ګورستان

ستا درنه غيره کې لوى شوم
تا دژوند درســـــونه راکړل
تا عا قل کړم تـــــا اګاه کړم
بې له موره راتـــه ګـــــران

زه دتـــا پـــــه نـــامــــه ويارم
زه پتنګ ته مــې ډيــــوه يـــې
پريږده پريږده چې مې ژوند کړم
ستا له مينې نــــــه قــــربـــــان

مـــــا منـــلي ستــا په عشق کې
درد او مرګ په دواړو سترګو
که ايـــــرې شـــــم ستـــــا لپــاره
دا بـــــــه هــــم ګڼــم ارزان

کابل ۱۱/ /جدي / ۱۳۵۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروښاد اسحاق ننګیال　　　　　　　　　　　　　　　　ډالۍ

د مینې سوز

لکه ماته چې د مینې ســـوز رسیـــږي
هسې کله په اور شمعې ویـــلې کیـــږي
هر سپر غۍ داور زما دزړګي کـــورشـــو
هره هره وکې راته سیـــځي ایـــره کیـــږي
ربه چاته ګریوان څیـــــرې کـــړم وژاړم
چې مې یار راته دبـــل په خوله لمسیږي
که هر څو مره بار دخاورو په سر باد کړم
خو فریاد مې د چـــــا غوږ ته نه رسیږي
هیڅ اثر مې دژړا وربـــــانـــدې نه کا
مسخرې کوي په اوښکو مې خـــندیږي
که هر څه نصیحتو نه زړه ته وکـــــــړم
لیونۍ شي دماښام په څیـــر ژړیـــږي
مینه نه ده خوشې خوشې غـــولول دي
نن زما سبـــــا دبل غیږ کې نخیـــږي
نه پوهیږم ددې عـــشق انجام به څه وي
دا اوږده لاره بـــه څـــو راتـــه لنډیږي

کابل ۱۶ / ۹ / ۱۳۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه ښه شپه وه

څــه ښه شپه وه مې خوړل وو خندیدل وو

څـــه ښـــه شپه وه نڅـیدل وو ګډیدل وو

څــه ښـــه شپـــه وه درندانو پا چاهي وه

څــه ښـــه شپـــه وه دخمونو تشیدل وو

٭٭٭

څه ښـــه شپـــه د ګلرخـــو ځـــلیدل وو

څه ښه شپه وه د سرو شونډو زبیښول وو

څه ښه شپه وه د جامـــونو شراو شور وو

څه ښه شپه وه ښکــلول وو تخنـــول وو

٭٭٭

څه ښـــه شپـــه وه راته پیغـلې ګډیدلې

څه ښه شپه وه تـوری زلفــې ښـــوریدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه ښه شپه وه څو مره مست وم څه بې خوده

څه ښه شپه وه څه پا یزیبــې شرنګیدلــې

***

څه ښــه شپــه وه درنــــدانو لیونتوب ؤ

څــه ښــه شپـــه وه دمستانو بد مستوب ؤ

څه ښه شپه وه څه بـــازار ؤ ، دعیشـــونـــو

څه ښه شپه وه بې هوښي کې هوښیار توب ؤ

***

څــه ښــه شپه وه څــه تارونه غږیـــدلو

څه ښه شپه وه ویده زړونه ویښیـــدلو

څه ښه شپه وه بې غمي وه ، آرامي وه

څه ښه شپه وه یار مې غیږ کې لوبیدلو

***

څه شیبې وې څــه یادونه څه بزمــونه

څه شپې وې څه ګډاوې څه ســازونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه شیبې وې څه دیار مینه خوږه وه

څه شیبې وې څه یې غیږه کې خوبونه

***

داویده وه ما یې زلفې لوبولې

داویده وه ما یې سرې شونډې رودلې

داویده وه دحیا لمن کې پټه

داویده وه دحیا لمن کې پټه

***

ربه څه شو ! اوس زما جهان دمینې

ربه څه شو ! دازما ارمان دمینې

ربه څه شوه دازما لیونۍ څه شوه

ولې راغی بیا په ما خزان دمینې

کابل ۱۳ / ۵ / ۱۳۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوليدلو هيواد والو ته

يه وطوانوالو ، يه هيـــوادوالـــو

يه لرې لرې ، يه پـــرديســـانـــو

يه غـــوليدلـــو دوطن خـــلكـــو

يه دبل كـــوركې ، مساپـــرانـــو

***

يـــه شـــمله ورو ، يـــه ړيـــرورو

شمله مو څه شوه ، همت مو څه شو

ولې سوداشوې ، دبل په لمڅـــه

برم مو څه شو ، غيرت مو څه شـــو

***

اوس راته رسي ، دغرو له ها خوا

ستاسو له پښو نه دزولنو شور

په سترګو وينم ، په غوږو اورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسو لاسونه، داتکړو شور

***

«اوس دبادونو مستــو څپو کې
ماته رارسـې ساســو غوږونه»
ګورم چې لــوړ شول دآسمان زړه ته
دتاسو چیغې ، کړیکې آهــونــه

***

ګورم چې څنګه ددام مرغۍ شوې
دښکاري لاس کې به حلالیـــږي
ستاسو پټ وینم چې درنه تښتي
په دې ډاریږم چې رسوا کیـــږي

***

یـــه وږیـــو تـــږیو لــوڅو لغړو
یه دعمرونــو رنـــځـو وهـــلو
یه دردیدلو ، یه کـــړیـــدلـــو
خـــوږمنو خلکو غمـــو خوړلو

***

داڅومره ننګ دی دا څومره شرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې افغانان دې له وطن تښتـــي

دا به نو کوم یو عقــل قبـــول کا
چې بلبلان دې له ګلشن تښتـــي

***

دا وطن ستا وو ، دا وطـــن ستــادی
دا وطـــن پـــاتې لـــه پلار نیکونو
دا مـــو ګټلې دا مــــو ســـاتـــلـــې
دځان په غوښـــو دزړه پـــه وینـــو

***

را شي پـــه مینه دوطـــن غیـــرته
دوطن ستـــرګې درتـــه کـــږې دي
اوس مو په خاوره سباوون ښوري
دانقلاب پرې سپیدې خـــورې دي

۱۴ / دلو ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمينې څنکندن

څومره سخت ساعت دی دغم کاڼي را اوريـــږي
دريغه ، دريغه ، دريغه چې اشنا رانه بېليـــږي

ما خو دژونـد څريــکه د اشنا مخ کې ليـــد له
پوه شو مـــه چې اوس مې دژوندون پاڼه رژيږي

فکر او عقــل واړه رانـــه لاړل او ياغـــي شول
بـــاد دليـــونتوب راته پـــه سر او مخ لګيږي

مينه مې په زړه کې په سلګو شوه څنـکدن کړي
کاڼي بو ټـــي ګوره چې زما پـه حـال ژړيـــږي

مـــرګه رارسيـــږه خـــدای له پـــاره مه تميږه
دا به څه ژوندون وي چـــې بـــې ياره به تيريـــږي

ډوب شو مه «ننګياله» نور په شرم او پيغور کې
هر څه ته چې ګورم ورنه سترګې مـــې شرميـــږي

بادغيس ۲۴ / ۷ / ۱۳۵۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دابه مې سزاوي

ننه په زړګي کې مې لمبې لــګي

مستۍ لیونۍ دغم څپــې لګــي

شور کوي په زړه کې مې غوغا کوي

ساز کوي ، اواز کوي نڅـا کــوي

اوس لیــونــۍ کیــږم

خدای چې مروره رانه میـــنه شـــوه

اوس مې نو خوراک دزړګي وینه شوه

څه وکړم ګریوان چاته پاره کــړمــه

چاته دا زخمي زړګې ښــکاره کــړمــه

وه ژاړمه چـــاوته نـــاره کــړمــه

اه مې هیڅ څوک نه اوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیـــر دی دیار عشق کې سودايي ښه یم

ورک لـــه کور اوکلي سودايي ښه یـــم

پریـــږده لادغم پـــه اور کباب شـــمـــه

وســـوځم لمبـــه شمـــه خو ناب شمـــه

ومـــرمه زړه چـــاودې شم حباب شمـــه

دابـــه مـــې ســـزاوي

کابل ۴/دلو / ۱۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ

بيا د مطرب په نوا مسته ده نڅيـــږي نجلـــۍ
پاې زيبه مه يې شرنګوه چې رسوا کيږي نجلـــۍ

ميــــګونې شونډې يې خمار دمې خورو ما تــوي
مسکې شي وخاندي غوټې غوندې غوړيږي نجلۍ

ځلين رخسار يې د آسمان زيب او بريښنا شر موي
سپوږميه بريوزه چې رڼا ته دې خنـــديږي نجلـــۍ

بيا د نرګس او لا له رنګ مړاوی زبيښلې ښــکارې
ځګه په لښتو يې شوخـــې کـوې لوبيږي نجلـــۍ

زړګيــه غلـــې شـــه آواز د ټـــو پومـــه وباسه
بيا به په منډو شي حياور ځي شرميـږي نجلـــۍ

بغلان

۱۳۵۵ / ۱۲ / ۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مغان خرابات

بيـــا څـــه شـور ده څه غوغا ده د مغان په خرابات کې
څـــه د عشـــق نغمې غـربېږي د مطربو پـــه رباب کـــې

څـــه کـــړ نګار دي د جامونو څـــه بازار دي د مستيـــو
څه خـــوږې نشـــې پـرتې دي د ساقي په ميـــو ناب کې

بـــې هوښـــې دي بيخـــو دى دي جهـــــان د بې غميـــو
غم اندوه لره ځاې نشتـــه درندا نو په کـــتاب کـــــې

اې زاهده اى نا صـحه ما ته وعظ نصيحت مـــــه کـــړه
هسې خوند چې دلته شته دى نه مسجد او نه محراب کې

ساقې راکړه پيالې راکـــــړه راکـــوه يې را کوه يــــــې
څو چې ډوب شمه لاهو شم داد سرو ميودريـــــاب کـــې

دا مې کور کړه د خوښيو ميخانه زما مســـــکن کـــــړه
څو ژوندې يم پکې پايم د نشو سيل او سيـــــلاب کـــې

لغمان

۳۰ / ۲ / ۱۳۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

د پښتو خبره

آشنا یه ګوره خــوا ته دې په غلا راغلې یم

دیدن ته دې په پټه پټــه بیا راغلــې یــم

له و همه د چو غلو له هراس د رقیــبـانــو

ترخنګ دې په الله او بسم الله راغــلې یــم

نن بیا د تنکي حسن غوړیدلو بــاغیچو تــه

بلبل غوندې په چیغو پــه ژړا راغلــې یـــم

په یاد د آدمخورو ، لیونو ، مخمو رو ستــرګو

مجنون غوندې له دښتو او سارا راغلــې یــم

یو جام د میو راکه له سورکو میګو نو شونــډو

په ډیرې بې صبرې او وار خطا راغلــې یـــم

د خدای له پاره نور را تــه د تلــو خبرې مه کړه

داو ښکو له جرګو له جرګو سره همرا راغلې یم

رټــل د عـــاشقـــانــو د پښتــو خبره نه ده

ننګیـــال درتــه پــه عــذرو په دعا راغلې یم

کابل

۱۳۵۴ / دلو / ۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي

وخوړمه خدایږو داغمجنـــې زمـــانې ســـاقي
راوړه راته راوړه دمستیو پیمـــانې ساقـــي

وبــه چو له غــــمه اشنـا ځکي ځکي ژرکوه
ډکې کړه په بیړه له شرابونه پیـــالۍ ساقـــي

ستـــادې دشـــرابو په پاکې او تقـــدس قسم
مکړه راته مکړه دومره دومره بهـــانې ســاقي

عقل رانه واخله دجنـــــون لارې راوښیــــه
ومې سوځه زړه کې دغمـــونو خزانې ساقـــي

نور به توبې نه کړم کاشکې داتوبه مې ماته کړې
کوربه میکده کړم راکړه ځای په میخانۍ سافي

داسوال مې قبول کړه نور دزهد په لار نه ځمــــه
خوښ په خرابات یم مناجات نه مې توبې ساقـــي

۱۳۵۳ کال / لغمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دبهار شپه

دبهـــار رنګینـــه شپـــه وای
زه اوتـــه ســـره هـمـــرا وای
دمطـــربـــو تـــرانـــې وای
ورتـــه دواړه پـــه ننداره وای

***

کنـــډولـــۍ وای دشـــرابو
شنـــې پیـالې مو کړنګولای
بلـــبـــلان پـــه چغیـــدو وای
دګلـــزار پـــه تمـــاشـــا وای

***

داوبـــو پـــه شـرشـرو کې
ګـــډیـــدلای لمبـــیـــدلای

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅوک نه وای هیڅوک نه وای

پـه قــهقـا وای په خنـدا وای

***

په شنـــو بو ټـــو غزیـدلای

شبنـــم ورو ورو اوریـــدلای

شپـــه لاهـــم پســـې اوږده وای

نه رڼـــا وای نـــه سبـــا وای

***

ستا دزلفو سیـــوري لاندې

په خوږو خوبو ویـــده وای

تا پـــه مینـــه نـازولـــی

نه اندوه نه واویـــــلا وای

۱۳۵۳ کال لغمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دحسن ډیوې

زړه مــــې دتــــا په دیــدنو موړ نه شو
باغ په دا ډیرو پسرلو مـــــوړ نـــه شو
څو یـــــې را پـــورته کړل داور جامونه
ساقي په ډکو پیمانو مـــــوړ نه شـــــو
ستــــا دښــــکلا په اور سیځلې میـــن
لکـــه پتنګ په سوځیدو موړ نه شـــــو
زړه مــــې شبنم غوندې دګل په څـــولۍ
ستــــا په سینه په وید یدو موړ نه دی
لـــېرانـــېدي که دسرو شـــونډو غوټۍ
وږی خــــاطـــر مې په بو سو موړ نه شو
دګلـــو غیــــېرکې زبیښل شوې بورا
دســــره ګلاب په اننګو موړ نه شــــو
لـــېراتــه بلـــې کـــړه دحســـن ډیـــوې
«ننګیال» یې اور کې په سوځو موړ نه شو

کابل ۸/۸/ ۱۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمیني لار

داجمل خټک د دې غزل په اقتفا

که په متقل لاره تیریږي په مقتـــل ورځـــــو

داخل جـــانان پســـې ملګرو تر منزل ورځـو

ورځو ورځو دیار در شل ته پـــه برغل ورځـو

موږ یې دیدن پسې دوینو په بــــدل ورځـــو

پریږده چې خوځي هره خواکې داجـــل وزرونه

مونږه سر تیري یو په خواکې د اجـــل ورځـــو

څو چې له ورایه یې د حسن ډیوي بلې نه شـــي

تر هغو پورې به دزړونو په مشعـــل ورځـــو

خیر که په دغه لار کې ټول له پښنو وغورځیږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

دزړه په سر باندې دمینې په تکـــل ورځـــو

دمغرور حسن د مغرور جمال لیده پـــه تـــمه

دآد مخـــوروخوني سترګو په مور چل ورځـو

که یې د زلفو تروږمې وې د تلو لاره نــــه وي

موږ یې د ټیک درنا یې په جل او بل ورځـــو

چې یې د شونډو دګر مې په تصور مستیــږو

که مو په سترګوراښکاره شي په متقل ورځـو

کابل

۱۳۶۲ / دلو / ۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه

ربه څــومــره نــا قــرار دی زما زړه

د چا غــم کــې ګرفتـــار دې زمـــا زړه

نه پوهيــږم چاپه کوم تقــصير نيـــولــې

چې لايــق يې د سنګســـار دې زمــا زړه

دابــه څــوک وي چې د غـــم پيتې راليږي

چې هـــــردم ورنـــه آزار دې زمـــا زړه

داد چا په سينـــه ناست ښکاري بازان دي

چـــې زخمــــې يې په منقار دې زما زړه

زمـــا خـــدايه دا خوني سترګې د چادي

چـــې ګـــولو کــې يې حصار دې زما زړه

داد کـــومـــې دلـــر بادشونـډواور دې

چـــې ستـــې يـــې په انــګار دې زما زړه

نه پوهيږم دانا دودې پـــه مـــا څـوک کړې

چې هميش تـــرې نــا زار زار دې زمـــا زړه

جلال آباد

۱۳۶۱ / حوت / ۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ	اروښاد اسحاق ننګيال

د بهار وږمه

د بهار وږمه چليږي ګډ وي څانګې ښاخـونــــه
زړه ځمګه ځوانه شوې ښکلوي ګلو مخـــونــــه

د بهار مستو شيبو کې په دې ښکليو باغيچو کې
مطربان سره ټول شوي غـــږوي دزړو تـــارونــه

د خمار په وينو لژند جادوګر ماښام مســت شوې
دافق په شونډو خښ دي تخنوي دستورو زړونــه

دسکروټو جام په لاس کې ساقې اور سره لوبيږي
تشوي داور خمو نه هير وي پې خپـل غمـــونــه

يو بازار دې د مستيـــو يو جـــهان د بيـخوديـو
د هــــر بـــوټې له شـا خيږي د پيغلو ټو آوا زونه

مادلې دلـــې راوړي ســــره ګلـــونه د لالـــه وو
ښکلـــو مـــه يـــې پـــه پاټو د شهيدو مزارونه

کابل

۱۳۶۲ / ۱۲ / ۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیارې دود

د حمید مومند ددې غزل په اقتفا:

یار راځینې لاړه پسې نه مرم ژوندې پایم

تو زما په مینه چې لا پایم بې وفا یم

یار مې مسافر شو زه لا پایم په دنیا

((تو زما په مینه)) زما په عشق او په وفا

نه مې ځان حلال کړ نه مې وسو ځاو په اوکې

نه په ژړا سر شوم نه مې هیره کړه خندا

نه مې ورته پل د هر قدم په سترګو ښکل کړ

نه یې شوم ملګرې د سفر او نه همرا

نه مې سر له کاڼو سره وجنګاوه په زوره

نه مې ځان لاهو کړ په کوم سیند او په دریا

دا بې حسه زړه مې څه له کاڼو شګو جوړ دې

نه په چیغو سر شو نه پرې وشوه څه بلا

دود دیارې دا و چې له غمه لیونې وای

نه له غمه مړ شوم نه ملنګ کچکول تر شا

زما په شان بې پته محبت کې مونده نه شي

نشته عاشقې کې ما رسوا غوندې رسوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

درزم ورځې

اوښکې مې لیمو څنې په مخ دوچیدو نه دي
سوي پرهارونه مې دزړه په رغیدو نه دي

مانه دبهار وږم دشعر په ژبه مه غواړې
دازخمي حواس مې دبهار او پسرلونه دي

ما دحسن باغ او دسپوږمۍ جلوو ته مه بولې
داغمجنې سترګې مې دحسن او جلوو نه دي

پریږدی چې سرې شونډې دسره جام په شونډو ښبې شي
زما داترخې شونډې دشرابو دنشو نه دي

زه به څنګه دار باندې دزلفو ښکلا ولیکم
داد دار شعرونه دي دزلفو دمسرو نه دي

پریږدی دار په غاړه درزمو ترانې جوړې کړم
داد رزم ورځې دي دبزم او میلو نه دي

۲۲ / ۹ / ۱۳۵۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دحسن څرکې

لکه سپوږمۍ له وريځو ووځـي ځليــږي پســې
دزلفو سيوري يې په مخ راشي پټيــږي پســې

دزړه مرغۍ مې پسې پورته شي نيوې يې نه شــي
ويلې شي وڅاڅي نارې وهي چغيــږي پســې

ای دحـــرمــــان لمبــو راپريوځې ما وسوځوې
مينـــه ويـــنه مـــې تاوده کړې چې سړيږي پسې

ليـــونې زړه مـــې پســې سترې شو ديدن لټوي
لکه مـــا شـــوم وړې سلـــګۍ وهي ژړيږي پسې

نسيمه جار دې شـــم دزلفـــو جـــال يې ونـــړوه
چې يې دحسن څرکې وځغلـي بليــږي پســې

نور به «ننګيال» دملنګۍ کچکول خالي رانه وړي
ديدن دمينې لټوي غورځي پــرزيــږي پــسې

بدخشان ۲۶ / ۹ / ۱۳۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوزخي عمر

ساقي خدای لپاره وسوم څه د څښو جامونه راکه
دګمراه عـــقل له پښـو مې دجنون وزرونه واکه

کــړوي مــې کړوي مې دخمار لیونۍ کړیــکې
جګــې جـګې ساقي جګې په نشو یې وار خطاکه

تـــو یوم درته په خدا یږو په خمُ خمُ ګوهر داوښکو
پــه بــدل دهریو خمُ یې راته یو څاځکې اهداکه

دژونـــدون ستــرې بیرۍ مې والله په ډوبیدو ده
دنشـــو پــه توپـــانو یې راته پورته په هواکه

دګنـــاه خبـــرې پریږده زه رسوا ګنهکار خوښ یم
ما دتا لمن نیولې ټول عـــالـم کې مې رســـواکه

دوزخي لنډکې عمر مې دمرګ پولـــې ته بیـــایي
دا وروستې شیبې ، لحظې مې له مستۍ سره پخلاکه

کابل ۹ / ۹ ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوینو مشال

قصاص که اخلي څوک له چانه د خطا په ګناه

ته خو مې وژنې خدای له پاره دوفا په ګناه

ژبه مې ګونګه شي له ویرې څه ویلای نه شم

چې مې رټې هم دخندا هم دژړا په ګناه

زه دې دیدن ته بلوم دزړه دوینو مشال

ته مې شړې له ځانه ولې درڼا په ګناه

زه لکه شمعه تا ته ژاړم په زړه اور لګوم

ته مې په مخ وهې داوښکو دلمبا په ګناه

لږ مې دزړه داغونه ګوره هم دذهن پرهار

بیا مې لمبو کې سوځوه دیوه رسوا په ګناه

کابل ۱۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

انګوري پیالې

ستوري د سحـــر په راختلو دي

شونډې د غوټۍ په غوړېدلو دي

زړونـــه تخنــوي د پســرلي ورېم

زلفـــې د سنبل په رپیـــدلو دي

خانـــدي راته جام د ګلابـــي نشو

ګوتې د ساقي د مچـــولـــــو دي

حسن د بهار ، د میو سرې پیــــالې

خدایږو ، چې ژوندی د تیرولــو دي

نن مې په زړګي کې د زخمو پـــولې

ښکاري چې نو اوس د رغیـــدلو دي

دا میګونې شونډې انګوري پیالې

خولې که د زبیښلو ، ویلولـــو دي

دا د غم لښکر ې د عمـــــرو میلمۍ

زړه نه د ننګیال په ورکیـــــدلو دي

کابل

۲۳ / دلو / ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونې مینه

یاره ستا په محبت زما قسم دی

چې یوه شیبه د هجر په ما غم دی

هسې زه بې صبره ترې د لیدو یم

لکه ترږې مړاوې ګل چې د شبنم دی

بیا دې میه لیونې شوه ځنډنې شوه

نه پوهیږم دا نو څه ظلم او ستم دی

چې مې زړه کې ستا د عشق لمبه خوره شوه

اوس نو ځکه لوغړن قلم دی

که فرمان مې د مرګي راشي فرق نه کا

خو هراس مې ستا له عشقه دم په دم دی

څو ژوندی ستا د مینې بندګي کړم

ما منلې ستا په عشق کې هرماتم دی

لغمان ۱۳۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشهيدانو مزار

داچــې خوځي په هوا کې په مستې مستې رپيږي
ســره توغـــونه دي ويارلي ځو مره فخر کا نازيږي
دانـــارې دي دشـــهيدو نښـــانـــونــه داتــلو
سرې لمبې دي د سرو وينو دغيرت غـږ ترې جګيږي

***

قافله دميړنو ده ستر کاروان دننـــګيـــاليـــو
دادپت ، همت بچـــي دي دا لښکر دتوريالیـــو
سر ښندونکي دوطن دي مينــــان د اولسونـــو
شهيدان دي دټاټوبي وياړ په داسې جنګياليو

***

دوی اتل او باتوران دي ميړني قهرمــانـــان دي
داوطن و دوی ته شمعه دوی يې سوي پتنګان دي
دوی ددې وطن له پته قربا شوي نثـــار شـــوي
دارښتيني افغانان دي ، دارښتيني افغانـــان دي

۱۳۶۱ کابل دشهيدانو غونډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانقلاب جشن

دا جشن زموږ جشن دا ښکلې او زیبا جشن

دا زموږ دخلکو دننګونو او رښتیا جشـــن

دا مو دجنګونو ، درزمونو دځلا جشــــن

دا مو دمرام دارمانونو دوفـــا جشــن

دا مو دې زخمي سترې وطن ته دښکلا جشن

داددې هیواد دخپلواکې او دبقـــا جشــــن

***

دلته را ته جوړ ښکلي بزمونه اتڼونه شـــول

هیلې مو تازه شوې راڅوندي مو ویاړونه شول

لنډه مو شوه لاره بریالي مو ارمانونه شـــول

دلته مو سر لوړي تکلونه او هوډونه شـــول

دلته مو پیاوړي مورچلونه ، سنګرونه شـــول

دلته جوړ دښنه وو دښمنانو ته قبرونـــه شول

دلته آبادي دلته ښادي دلته ډولونه شـــول

دلته سره یو زمونږه ژمنی او بولونه شـــول

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

جګه شوه ناره دانقلاب مو ولس..ونونــــو کې
کلیو ، کروندو کې دوطن په سمـــو غرونو کې
وخوځیده وینه دغیرت مو په رګـــونو کــــې
شور دازادۍ مو لور را لور په غرو رغونو کـــې
هسکې مو پګړۍ شوې دپلرونو په ملکونو کې
زوږ دخوشحالۍ راته نڅا کوي ســرونو کـــې

***

یه زما وطنه لا پوره دې ارمانــــونــــه شـــــه
تل دې یې سر لوړي وسپنیز دې سنګرونه شـــه
هیلې دې کا میا به بریالي دې غورځنګونه شـــه
هسک دې په دنیا کې دبریو بیــــرغـونه شـــه
غوځ دې دغلیمو له تنونه اورمیږونـــه شــــه
یه وطنه جار مو ستــــا له کانهــــو نه سرونه شه
هر ځوز او اغزې دې دجنت ، ښایسته ګلـــونه شه

کابل ۴ / دلو / ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلی

یو خوا پسرلې دی بل دښکلیو بوی لګیږي
بیا په میکده کې بادې خم په خم تشیـــږي
ګوره له مستې نه چې هرڅه نشه نشه شــول
ودې چوي هغه زړه چې لا اوس هم نه ګرمیږي
باد دسبایې دبد مستیو غیږې پرانیستـــې
پاڼو دګلاب سره غوټۍ ناڅـــې لوبیـــږي
دلته بهاري وږمه دزړه سوزونـــه وژنــــې
څوک به لیوني وي چې غمیږي نه مستیـــږي
څیـــرې شـــوې پردې دګناهونو دعشاقو
شونـــډې دمینـــو ســـره یو پربل خښیږي
ورځې دمخمورو شونډو بیــــا دمسیدو شوې
داسې مستانه ورځې به بیا کلـــه رسیـــږي
کاڼې بو تې واړه زما سترګو ته غوټــې شــــې
شعر مې اباسین شي په زړګي مې رابهیـــږي

کابل ۲ / ۱ / ۱۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایه مې فروشه!

توی کړه ساقي توی کړه ستا دخم دریاب وچیړي نه

زما خماري تنده څو پیالو باندی ماتیـــږي نـــه

وسپړه دخم غوټـــه چـــې زړه پـــکې لاهـو کړمه

دادعمــر تـــږي پـــه کاســـو باندې مړیږي نه

مـــالـــه دې قالبـــه دســـاړه عـــقـــل راباسه

دالیـــونـــۍ ذهـــن مې په بل رنګه صبریږي نه

وایه مې فروشـــه !ساقـــي جانه زه دې جارشمه

لاره دجنـــون دلـــته تـــیریـــږي که تیـــریږي نه؟

کابل

۱۱ / ۳ / ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

آرام جنون

راسې چې جامونه سره پــورته کړو
دادخم اورونــه سره پورتـــه کــړو

راشې دنشـــو په لمبـــو وســـوزو
سره سره انګارونه سره پورتـــه کړو

راشـــی دا ارام جنـــون را پـاځـــوو
مست مست اوازونه سره پورته کـــړو

ګورې چې ډوبیږو دخمار په ډنـــډ
پاځی چې سرونه ســـره پورتـــه کړو

راشی داسرې وینې راګرمـــې کـــړو
مړاوې قــدمـــونه سره پورته کـــړو

لږخو سره تاو کـــړو درباب خوږی
وناځو غږونه ســـره پـــورته کـــړو

رنګه کړو یارانـــو دتقـــوا دیـــره
سر په سر خمونه ســـره پـــورته کړو

بغلان

۱۳ / ۱۲ / ۱۳۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږدی

پریــږدي چې داخړې وریځــې والوزي
پرېږدی چــې دلمر کلی روښـــانه شي
پرېږدی دآسمــان له دوزخـــي زړه نه
پیغله سپوږمۍ پورته شي روانــه شــي

***

پرېږدي دآسمان له خـــــړې ټنډې نه
سپین ستوري راووځي بې حجابه شي
پرېږدي دازړه ځمکه هم وخــــاندي
ځوانه شي ، سمسوره شي شبابه شي

***

پریـــږدي چـــې له ګــل سره ګلبڼو کې
بیا خــزان وهلــې بلبل ونــــاڅـــي
پرېږدي چې د ســرې غوټۍ په مخ باندې
څاڅــــکي د شبنــم به ورو ورو وڅاڅي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پریږدې چې دهر بـوټي له شائینـــې

پـــورته د پیغلتـــو اوازونـــه شـــي

پـــریږدې له هــــر ګـــټ له هرې تیږې نه

پورته د شپونـــکي شپیلې سازونه شي

***

پریږدې چې دخم دروازې خلاصې شي

پورته ترې ساقي داور جامـــونه کړي

پرېږدې چې شي ماتې دعمروتـــوبې

جـــــورې پـــه محتسبو قیامتونه کړي

***

پریږدې د سپوږمۍ سپینې ډیوې لاندې

هر عاشق معشوق غاړې تر غاړې شـــي

پریــــــــږدې دازړې دګنـــاهو پردې

غیـــږو دمینـــو کـــې ویجاړې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پريـــــږدې دامو سپينـــو قطرو سره

ګلۀ دمعشو قو دتن عطرونـــــه شي

پريږدې دآمو دغاړې هر بـــو تـــــې

زلفو دجنکيو ته ګلونـــه شـــــــي

***

پـــريــــــږدې دا زما انقــلابي وطــــن

وخاندي بهار سره مســـتي وکـــــــړي

پريږدې چې دا ســــوې سپيلـنۍ خاوره

وناخي ، موسکا وکړي خوښي وکـــړي

حيرتان ۱۵ / ۳ / ۱۳۶۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

خماری عقل

راځې چي سره ووځو يو ځل بيا په سيل د ګلو
يو شور د مستۍ ساز کړو د جامو په کړنګو لو
نن باد د سبا وايي زيري زيري د بهار
راځې چي بهار مست کړو د نشو په ګرمولو
والله چي له خماره خماري عقل مې وژني
ساقيا توفيق راکه لږ د ځان د هيرولو
رقيب خو مو لمبو کې سو زوي په اور د هجر
راځی چي لږ ستي شو د پې مخو په کتلو
ساقي زما زړګې ته دوړمو خبرې راوړه
د شونډو په موسکا کې د غوټې د خنديد لو
دالويه د خاموشي د بيلتا نه راځنی يو سه
خبرې راته مه کړه د هجران او بيليدلو
ای باده زما خوا ته لږ څه مشک د زلفو خور که
تسل به مې د زړه شي د آشنا په يادولو
بهاره داخل ما ته د وصال يو زيري راکه
داغم راځينې واخله خدای له پاره د سيځلو

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

زړه راته مست شو اتڼو نه کوي

په بې صبرۍ رانه پرواز غواړي

ګوګله لارور کـه چي والــوزي

هوا بازي لکه د بازغـــــواړي

* * *

بيا مې مغزو کې شه غوغاخـوره ده

غواړې چي مست او ليونې مي کړي

د کومــي مينــــي او وفـا په خاطر

غواړې چي سوې سپيلنې مـــې کړي

* * *

ستــــورو تـه ګورم سترګکو نه وهې

دآسمــــان پيـــغله پــه ګډا ښکاري

ځمکـــې تـــه ګـورم چې نشه نشه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرونه رغونه په موسـكا ښـكاري

* * *

آسمـانـه وو ايه څـه زيري لري

دباد له غيـرږي نـه پيغام راكه

زه دې قربان شم له درا نـه سكوته

يو سكـوت مات كړه ترې آرام راكه

* * *

ستا له درنې او له نـا پـايې فضا

ما ته ګونګې شا نتې آواز راځي راځي

ستـا ددې مستـو تـو پانو له څپو

يو نوي شور او نـوي سـاز راځي

* * *

آسما نه پـوه مې كړه د خداې له پـاره

ستا په ګونـګې ژبـه پو هيږ مه نـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګيال

لږ راته وسپړه دهن غوټې

نږدې دي شونډو ته رسيږمه نه

***

آسمان ولې راته حال نه وايې

چې خلک پاڅيدل وطن ويښ شو

ولې ناره ولې فرياد نه کوي

چې خزانې مړاوې ګلشن ويښ شو

***

ولې دانه وايې په چيغو چيغو

چې د ظلمت مانۍ نسکوره شوله

ولې دانه وايې په مسته ژبه

چې دعيشونو دنيا توره شوله

***

ولې دانه وايې چې ونړيده

داد عمرونو د ظلمونو زندان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

ولې دانه وایــــې چــې و پـــرزیـــده
دبد مستیــو اوبـــزمــــونو سلــطان

* * *

آسمانــــه ووایــــه چـــي ما تـــې شولې
لاس او پښـــو نــــه دپیـــړیو کـــړې
وایه چې راغلـې په مســکیو شــــونډو
د ســـرو زرمـــونــــو دبـــریـــو ډالۍ

* * *

آسمـــانه ځـــاردې شــــم دروګـــر ځمه
خلـــکــــو تـــه زیــــرې دبدلون ورکه
ټـــولــــې دنیـــا او دنیـــاوا لـــو لره
خبـــر زمــــوږه د پـــاڅـــون ورکـــه

* * *

آسمــــــان ویـــښ شـــه تـــو پان وخوځوه
آوازه دې تنـــدر تـــــه دې زور ورکـــــه
چـــا تــــه پــــه قـــار شه چاته ومسیږه
خپـــلو تـــه شـــور دښنو ته ګـور ورکه

بغلان

۹ / ۲ / ۵۷ ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا یادومه

ډیر مې یادیږې په رب قسم دې

ستا نرمې نرمې خوږې خبرې

ډیرمې یادیږې په خوب او ویښه

ستا پستې شونډې لکه شکرې

* * *

ښکلې بهار دې هر خوا ګلونه

ورو ورو خوځیږې، څانګې ښاخونه

په ګلو اورې د شبنم څاڅکې

په چکرو تې بیا مستې نجونه

زانګو هوا کې امیل جوړ کړې

چوغکې ګرځې ډلې خیلو نه

مسته هواده مسته فیړا ده

له ګلو خیږې خواږه عطرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېندو پلرو له لاسو نيولې
خپل نازولې تنکې بچو نه
زه غمو وړې
په حيرت تللې
(يوازې ناست يم تا يادومه) (۱)
يه زو يه زو يه ګلا لې زويه
زه به دې هير يم که دې يادېږم
زه چې هر څو ځان مشغولومه
خو ته را ياد شې نو بيا ژړېږم
چې ستا په شانته کوم کو چنې وينم
زه لکه شمعه ورته ويلېږم
چې ستا د څښو کاږه په زړه کړم
کله مو سکې شم کله غمېږم
که هر څو زړه ته ډبرې ميدم
نه مې هيرېږې که هم بيديږم
زه غمو ړوې
په حيرت تللې
(يوازې ناست يم تا يادومه)
که هر څو مله مې وخواته راشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رالره جوړ کړې تاوده بزمو نه

هر ځو مې ښکلې که غیږ کې نیسې

ځو په مامو ښې جوړه تیو نه

که ځو یې لمس کړم غوښن ورنو نه

هر ځو که بزم د ځوانې تود شي

هر ځو که تش کړم میو خمو نه

هر ځو نشې مې له عقله خلاص کړې

هر ځو مې مست کړې خواږه عشقو نه

په رب قسم دې چې ته را یاد شي

په ما شي زهر واړه خوندونه

زه غمو وړې

په حیرت تللې

(یوازې ناست یم تا یادومه)

ورځ خو لا ښه وي په دنده بوخت یم

لعنت په شپې شه بده تیریږي

اوړم را اوړم قرار مې نه شي

بستر مې او ښکولا ندي ډوبیږي

خو که یو ځل مې پرینښاتې یو سې

له ځایه خیز کړم زړه مې درځیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایمه نه چې (آرش) مې لوخ وي

وایمه نه چې ساړه بې کیږي

ها خوا او دې خوا ته مې لاس اوږد کړم.

خو په بچې مې لاس نه لګیږي

له ویرې پاخم یو ټکان و خورم

شپه مې همدا سې ټوله تیریږي

زه غمو وړې

په حیرت تللې

(یوازې ناست یم تا یادومه)

جلال آباد

۱۳۶۱ / حوت / ۱۸

(۱) دلایق له یوه شعر څخه نقل شویدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو ته چې ترخيص يې نه دې اخيستې او په داوطلبانه توګه ښارندوې په ليکو کې پاتې دي.

د انقلاب ساتونکې

ملـګرو ګــــوري دې خورو درو نه
د شـــــاه زلميـــو تـــرانې راځې
ګورې چې ويښ شول د همت بچوړې
دغرو له څـو کــــو زمزمې راځې

* * *

ګورې چې وښو ريـــــدل وخوځيدل
ګورې چې مستې شوې زمريانو ډلې
ګورې چې وا لوتل په هـسکو تـړو
دا دشا هينو او بـــازانـــــو ډلې

* * *

ګورې له تيکو تورې ووتـــــلې
ګورې چې وبريښيده خړه فـــضا
ګورې چې وغوړيده و ټوکـــيده
په غرورغونو کې موسکا موسکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ګورې چې ورانې شوي دويـــــنو لارې
ګورې چې زړه د (پانګوال) و چاودیده
ګوري چې هلته ارتجـــاع بــــوره شوه
ګورې چې دلته ی لمت و ړنګـــــــیده

* * *

ګوري چې توري وريځې وتښتـــیدې
ذ آسمان پیغله په ګـــــدا راغـــله
ستورو ته و ګورې چې ونځـــــیدل
د ځمکې شونډو ته خنـــدا راغـــله

* * *

کوري چې بلې شولې ســـري سکروټې
پکې ایرې شول د ډالــــرو بچـــــیان
ګوري زموږ د پیغلو اوښکو سین کې
ډوب شول لاهو شول وطنې پرنګیان

* * *

ګورې په وچو ګردو هـــلو شونـــډو
خوږه غوندې خندا راغـــله راغـــله
ګورې په سو یو کړید لـــو زړګـــــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جذبه دمينې او وفـــا راغـــــله

* * *

ګورې په وچـــو ګــــردو هلو شوندو

خوږه خوږه غوندې خندا راغـــله راغله

ګورې په سويو کـــړيـــدلــــو زړګو

جذبه د ميـــنې او وفــــا راغـــــله

* * *

ګورې ددې وطن رښتـــينې بچـــيان

د خپلې خاورې سا تندوي شول که نه؟

ګرېږې په خپله خوښه دانـــګيـــالې

چې داو طلب د ځارندوی شول که نه؟

* * *

دغه اتل او سر ښندو نـــــکې زلمې

ګورې هادې دانقلاب شـــول که نه؟

ګورې ددې وطن بـــا تـــــوره زامـن

حامې، حافظ د نوي باب شول که نه

۱۳۶۲ / ۳ / ۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثور انقلاب دلارې شهيدانو ته

د وينو سرود

آسمانه ستا په لـــويـــه لــــويه دړه

وايه دا ســـــرې لمبې د اور ځــــه دي

داچې تا سو ځې درنــــه زړه وبــاسې

کړيکې د تندر لور پـــه لور ځـــه دې

* * *

دا جا دو ګر ماښام پـه ځه مست شوي

چې د افق لــه شونـــډو رنګ اخلې

دا توپاني سيلې يـــاغـــې دي ولې

چې بر او بحر نه قـــالنګ اخـــلې

* * *

ولې دوريځو شوي جامې بـــدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خړې خړې ولې سرې ښــکارې

دغه تور سرې د عمرو نو کونډې

لکه د ناوو پلو شي ښکـــارې

* * *

داد فلک له سرو خونـــیو سترګو

ولې دو ویــــنو فــــوارې اورې

دا دوزخې آسمان په څه ژړیږي

ټوټې ټوټې قطري قطري اورې

* * *

دغه دهسکو غرو رغو نوتل کې

ولې دا مـــړې اود آمــــو په سینو

داد هــــلمنـــد اود آمو په سینو

ولې داغــلې څپې ونخــــیدې

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا لیونې برښنا په څه پړه کیږې
له قهره ډکـــه ده او زور ښیې
ولې راباسي د او رو نـــو چړي
وريځې شړي توپان ته لور ښيې

* * *

آسمانه ووا يه قربان دې شمــــه
دا لیو نې طبیعت یاغې دي ولې
لړ خو مې و سپړه دامړ اوی ولې
دا سرګردان جهان باغي دې ولې

* * *

خو.
زه دې لـــــه سوې درد يدلې زړه نه
داغــــلې غلې تـــــرانــې اورم
ته چې مدام بـــولــې دوينو سرو د
زه دې همد غـــلته نـــارې اورم

* * *

دا بریښنا نه ده چې رڼـــا خوروي
دا شفق نه دې چې ګلګون ښکارې
آسمان دادې ځوانیمرګـــې ويني

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي يې غوټيو کې ژوندون ښکاري

* * *

آسمانه وغـــــړوه ړ غـــــړوه

د لـــوی فتحو او رزمو سازو نه

تـــو پـــان ته ووايه چي ورپوي

د سرو قبـــرونو بخملي تو غونه

* * *

د ستا شفـــــــق به شهيد له وينو

رنګو نــــه اخلي او ځليږي پسې

د ستــــا شفق به د شهيد له وينو

رنګــــو نه اخلي او ځليږي پسې

د ستا د تندر او ټوپان زړه کې به

د انقلاب و نــــه لوييږي پسې

کابل

۱۸/ ۶ / ۱۳۶۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

و پوښته آسمان نه

زه هغه زلمې یم چې له سرنه تیر یدلې شـم
زه مې ککرې باندې میچنې ګرځولې شـــم
زه د ځان په وینو لوبیدلې لمبیدلې شـــم
زه تورو باروتو کې داور تخم کرلې شـــــم
زه مې په منګولو کې اورونه اوبولې شــم

وپوښته غیرت مې له آسمـــان او کهـــکشان ځیـــنې
پورته له آسمان ځینې ښکته تــــول جــهان ځـــنې

* * *

و پوښته آسمان نه چې یې څومــره ازمویلې یم
څومره یې په تورو په ننګو نوکـې لیدلـــې یم
څومره لکه تندر د دښمن په سر لویدلـــې یم
څومره لکه او سپنه اورو نـو کـړولـــې یــــم
څومره سرو ګولو ته لکه غر هسې دریدلې یـم
کو مې فلکې کړیکې له هوډه ګرځولې یـــم؟

زما په یوې چیـغې اسرا فیـــل رالـــړ زیدلـــې دي
زما پــــه یـــوه قهـــر بانــــدې تندر ریږ دیدلې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

و پوښته آسمان نه چې يې بل څوک خم ليدلې دي
کوم چې ياغې شوي سيلا وو نه مهارولې شي؟
يادو ينو سين کې لکه مست او توپانې ماهې
ارخ په ارخ را اوړي ګډيدلې لمبيدلې شي
داسې قيامتې لکه داور او د سيندو نو خداې
کوم چې دوزخو نه خورې سکروټې هضمولې شي
آيا بل به وي داسې انسان په انسانانو کې
داسې قهرمان د ټول جهان قهرمانانو کې؟

* * *

وپوښته آسمان نه ور ته وو ايه چې ووايې
دغه انسان څوک دي دا اتل او قهرمان چيرې
داد دنيا وا لو دنيا وو د سرونو تاج
داد غيرتونو ، همتونو پهلوان چيرې
وپوښته آسمان نه دا به چيرې روزل شوي وي
داد ده ټټوبې دده نسل او نيا کان چيرې
دا هغه افغان دې چې يې ټول جهان کيسې کوي
ځمکه پرې نازيږي د غيرت يې تما شې کوي

۱۳۶۲ / ۸ / ۱۹

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library